

Dober večer in lep pozdrav vsem dragim gostom današnje prireditve.

Večina mojih govorov oziroma javnih nastopov je bila motiviranih z željo, da bi z njimi uspel vsaj za majhen košček premakniti ali podkrepiti voljo poslušalcev, da po svojih močeh podprejo umetnost oziroma umetnika. Še posebej pomembno se mi je dozdevalo takšno početje, ko gre za umetnost, kjer je osnovno sredstvo izražanja kompleksno, kot je na primer gledališče.

Nocoj, ob trenutku, ko bo maratonec utrujen pritekel skozi ciljno vrstico, tega motiva več ne čutim. V meni se zadržuje občutek podoben tako imenovani "majhni smrti", ki sicer običajno nastopi pa drugačnih opravljenih dejavnostih. Danes ne morem navijati, prepričevati, dokazovati, lobirati ali moledovati za gledališče. Danes tega ne potrebujem.

In tako sem začel iskati drug motiv za današnji nastop. Ker ga nisem našel, sem se začel izpraševati, ali je umetnost res tako pomembna, ali so naša nagovarjanja in prepričevanja sploh imela realno osnovo? Ali je utemeljeno porabiti 3 milione in več Evrov za umetnost? Ali pa je tudi umetnost samo del velike prve egolige?

Odgovora za nas, ki stojimo na tej strani odra nisem našel. Enaki smo kot vsi ostali. Borimo se za dosežke, naklonjenost, denar, slavo, preživetje, tako kot vsi. Sem pa našel odgovor za vas na drugi strani. Ko pridete v gledališče ne pridete zaslužiti, ne pridete ustvarjati boljšega položaja v življenju. Pogosto celo ne pridete niti uživati. Zakaj ste torej sploh tukaj?

Tukaj ste ker je umetnost eden izmed redkih pojavov, ki lahko človeka napravi boljšega. Širšega, globljega, bolj razsežnega. Nas lahko napravi boljše gospodarstvo? Nas napravi bolj plemenite fizika? Nakupovanje? Borza? Matematika? Politika ali recimo oglaševanje?

Ne. Umetnost je eden izmed redkih pozivov k krepitvi duha in etosa. Približa nas etičnemu bitju in vsak, ki se prostovoljno sooči z umetnostjo je tako pokazal željo po napredku duha in s tem, kot posameznik, tudi napredku sveta oziroma skupnosti.

Skromen zaključek mojega razmišljanja je, da imajo takšne investicije v današnjem svetu izjemno utemeljeno osnovo. Podobno osnovo, kot recimo zaščita Triglavskega narodnega parka ali kakšne ogrožene živalske vrste. Pomembno je, da nekaj varujemo, ko je še živo in da ni potrebno rekonstruirati in oživljati nečesa kar je že obstojalo in živelo, tako, kot v primeru Mestnega gledališča Ptuj. Umetnost ne sme umreti zadušena med plevelom potrošništva in zabave, saj lahko pričnemo izgubljati še zadnje dvorne norce, ki znajo in želijo žonglirati z resnicami ...

V imenu Mestnega gledališča Ptuj bi se želel zahvaliti vsem, ki so pripomogli k obstoju in razvoju umetnosti. V našem primeru, seveda najprej predstavnikom mestne občine Ptuj z županom doktorjem Čelanom za krmilom, takoj za tem pa Ministrstvu za kulturo, ki sicer še ni podprlo investicije v stavbo, a vendar dosledno investira v naše ustvarjanje. Temu sledi plejada posameznikov, med katerimi se bodo nekateri zvrstili tudi med sledečimi govorniki, drugi, tisti izpuščeni, pa se prosim ne sramujte odlikovati sami z zaslugi, ki vam pripada.

Zahvaliti bi se želel tudi kolektivu mestnega gledališča Ptuj. Zvezdam gledališča za odrom. Anici Strelec Bombek, Simonu Puharju, Marjanu Pišku, Ireni Meško, Danielu Vogrincu, Roku Vilčniku, Petri Kurnik Mateji Rokavec in seveda našemu ansamblu Aljoši Ternovšku. V svojih šestih letih sodelovanja je bilo delo z njimi nekaj, česar si nisem mogel predstavljati, da obstoja v pregovorno indolentnem javnem sektorju. Hvala.

Hvala da ste tukaj in da poizkušate biti boljši ljudje.